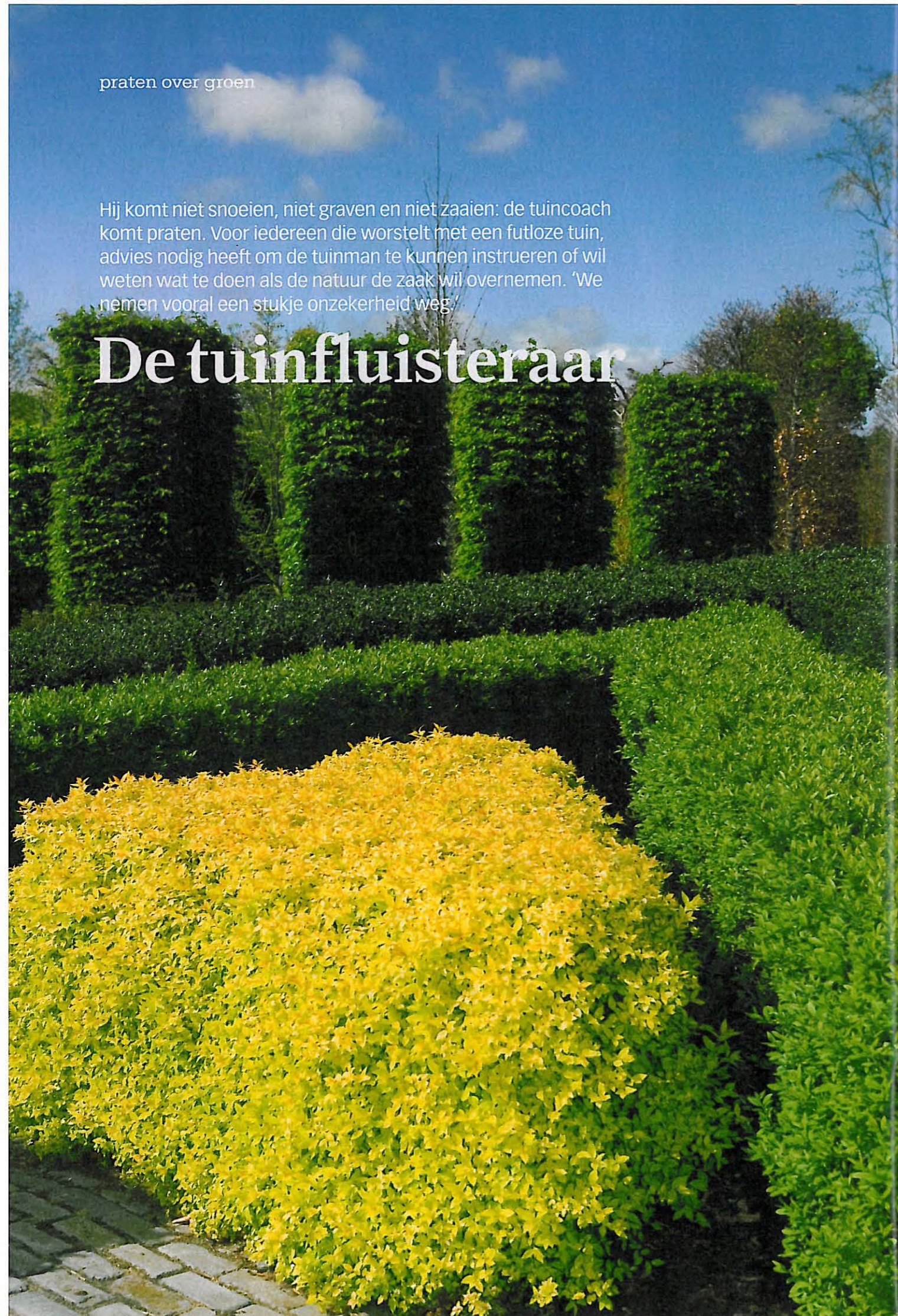

praten over groen

Hij komt niet snoeien, niet graven en niet zaaien: de tuincoach komt praten. Voor iedereen die worstelt met een futloze tuin, advies nodig heeft om de tuinman te kunnen instrueren of wil weten wat te doen als de natuur de zaak wil overnemen. 'We nemen vooral een stukje onzekerheid weg.'

De tuinfluisteraar

De eigenaar heeft het gras geverticuteerd, bemest, gemaaid en besproeid. En toch is het gazon een hobbelige lappendeken van lichtgele vlekken waar her en der plukken frisgroen gras uit omhoog schieten. Het is niet eerlijk. Zijn inspanning verhoudt zich op geen enkele manier tot het resultaat. Tuincoach Henk Grotenhuis voelt met zijn klant mee. 'Zo te horen doe je alles goed. Maar gras is nu eenmaal geen gemakkelijke plant.'

Na de jobcoach, de opruimcoach en de opvoedcoach is er nu ook de tuincoach. Wie bij het openslaan van de tuindeuren een lichte paniek voelt opkomen in plaats van blijdschap om het bezit van een eigen tuin, is rijp voor een van het handjevol tuincoaches dat zich aanbiedt via internet of kwekerij. Tuincoach Henk Grotenhuis, van kwekerij De Limieten in Huizen, is er een. Hij rijdt dagelijks in zijn bordeauxrode VW-bus langs tuinbezitters in verschillende stadia van ontredering.

'Je mailde dat je iets wilde toevoegen aan je tuin', zegt Grotenhuis (55). Hij staat met zijn klant, een degelijke veertiger, in een vrijwel lege achtertuin omzoomd door schuttingen en een blinde muur. Op de gehavende grasmat slingert een driewielertje. In de smalle borders zijn dode en halfdode planten elkaar in de armen gevallen. De worsteling van de tuineigenaar met de natuur is beklemmend aanwezig.

'Ik kom notabene van het platteland', grapt de klant, 'mijn vader is een echte tuinkabouter. Maar ik, eh, ik heb niet de tijd om er wat van te maken.'

Alleen water geven kan hij nog opbrengen. Zegt hij. De tuin zwijgt: ze wil het baasje niet tegenspreken.

Grotenhuis adviseert de borders vol te zetten met sterke struiken en grote groepen vaste planten die tegen een stootje kunnen. Hij dicteert de plantennamen. De klant schrijft ze op. De schrale zandgrond moet worden aangelengd met potgrond, vindt de coach. Potgrond? Grotenhuis knikt: 'Ja, dat doet veel meer dan bemeste tuinaarde.' Ondertussen laat hij zien hoe de lavendel moet worden gesnoeid.

Een tuinman schoffelt en snoeit. Een tuinarchitect tekent en ontwerpt. En een tuincoach praat. Eerst om erachter te komen wat de klant wil. Daarna om kennis te delen. 'We nemen vooral een stukje onzekerheid weg', zegt Grotenhuis, die de Sociale Academie heeft

gevolgd, en tijdens zijn studie verslingerd raakte aan de plantenwereld.

De volgende tuinbezitter bij wie hij langsgaat, is inderdaad onzeker als het om haar tuin gaat. Hoge bomen omgeven het sfeervolle jarentwintighuis: ceders, den en coniferen. Geplant door de vorige bewoners. 'Het loopt uit de klauwen, maar ik durf niet in te grijpen', zegt de klant, een brunette van begin veertig. Toen ze het fenomeen tuincoach op internet ontdekte werd ze helemaal blij. 'Het klinkt zo bemoedigend, een tuincoach. Vind je niet?'

De groencoach maakt een razendsnelle analyse. Deze klant houdt van haar tuin. Ze wil wat aanpassingen, maar geen grote ingrepen. 'Zullen we eerst op zoek gaan naar de sieraden in je tuin?', vraagt de coach. De klant fleurt op. 'Sieraden?' Grotenhuis wijst op een kerngezonde magnolia. En op een grillig gevormd sierappeltje met felroze bloemknopjes waar helaas een conifeer doorheen groeit. 'Is die sierappel niet dood?', vraagt mevrouw. 'Helemaal niet. Als u die conifeer weghaalt, zult u zien wat een prachtig boompje erachter staat. Gaat nog zeker twintig jaar mee.'

De kale hulsthaag heeft wel een 'probleempje'. Grotenhuis plukt een blaadje en krabt het open met de nagel van zijn duim. 'Hierin zit een beestje dat de plant van binnenuit opeet. Met wat extra mest en water wordt de haag weer wat voller.'

Er is ook slecht nieuws: de grote rode prunus is dood. Hij formuleert het als volgt: 'Deze boom heeft geen toekomst meer.'

Grotenhuis (afritsbroek, wandelschoenen, beginnend grijze krullen) eet een boterhammetje achter het stuur. Op zijn kaki overhemd staat het logo van de kwekerij, een enorme eikenboom. Vroeger, vertelt Grotenhuis, kwamen de klanten massaal met aanhangwagentjes naar de kwekerij. Anno 2010 is er geen aanhangertje meer te bekennen. 'De mensen willen geen vieze handen maken. Ze hebben er ook geen feeling meer voor. Ik hielp als kind mijn ouders in de moestuin en met grasmaaien. Maar waar gebeurt dat nog?'

En dus hebben de mensen steeds meer hulp nodig. Bij het inrichten van de tuin en het onderhoud ervan. 'Als kwekerij moet je jezelf telkens vernieuwen', vindt Grotenhuis. Als de klanten niet naar hem toekomen, gaat hij wel naar de klanten toe.

'Het belangrijkste is dat wij geen tuiniers zijn', zucht mevrouw. 'Maar dat had je zelf al gezien denk ik'

Hij wijst intussen op een dieprode, 4 meter hoge prunus die op het terrein van de kwekerij te koop staat. 'Die zal ik die klant van net laten zien als ze volgende week komt. Als ze ziet dat we precies zo'n boom kunnen terugplaatsen, maakt het de beslissing om de oude boom te rooien een stuk makkelijker.'

De Limieten is gespecialiseerd in XXL: joekels van planten, struiken en bomen die bij uitstek geschikt zijn voor 'ongeduldige tuinliefhebbers'.

Vandaag gaat een knoestige, volwassen perenboom op transport. Een echte klimboom en volop in bloei. Het prijskaartje hangt er nog aan: 2.450 euro. 'Die verkopen we niet elke week, natuurlijk.'

De moderne, witte hoekwoning van de derde en laatste klant van vandaag heeft een voortuin met twee na-maak 17de-eeuwse buxusperken. De perken zijn leeg, de buxushagen geel. 'Het belangrijkste is dat wij geen tuiniers zijn', zucht mevrouw. 'Maar dat had je zelf al gezien denk ik.' De tuincoach zwijgt beleefd.

Mevrouw vervolgt: 'Een bakje met viooltjes vullen, vind ik wel oké. Maar dan houdt het op.'

Ook de achtertuin maakt een verwaarloosde indruk. Het gras heeft de zandbak, de zwembadjes en de bouwkeet van de recente verbouwing niet overleefd. Het grind is vies.

Op de keukentafel legt mevrouw een plattegrond van de achtertuin. Ingetekend zijn de elementen die het echtpaar er graag in wil. Het terras bij het huis moet blijven. Achter in de tuin willen ze een loungeterras met een buitenkeuken en een overkapping. Ze willen een afgeschermd hoekje voor de hond. En op het pad naar de garage moeten de twee Volvo's naast elkaar kunnen staan. Zodat niet mevrouw haar auto eruit hoeft te halen als mijnheer eerder van huis moet of omgekeerd. Er resteert dan net genoeg plek voor de trampoline.

In de tuin trekt de tuincoach met zijn voet een streep in het zand om aan te geven tot waar het nieuwe terras moet komen. 'Wat doe je nou, man. Mijn gras', grapt mijnheer.

Eigenlijk wil het echtpaar van de achtertuin een openluchtwoonkamer maken. Vindt een plantenman als Grotenhuis dat niet lastig? 'Er blijft weinig ruimte voor groen', zegt hij diplomatiek als we weer in de VW-bus zitten. 'Maar tegen de tijd dat de kinderen groot zijn, beseffen ze dat zelf ook wel. Dan kan de *trampo* eruit en kunnen ze daar struiken en vaste planten neerzetten.' <